

ЗИМНІЙ

**Антологія відвертих
оповідань**

Київ
Темпора
2025

Бог його знає, як так

Олександр Бабінський

Петро, або Піт, як його називали друзі, завжди купував хотдоги в однієї й тієї самої жінки. Її МАФ зі «швидким їдлом» стояв навпроти радіоринку — того, що на Ушинського. Це була найближча точка для перекусу від магазину техніки, де юнак працював. Тому він і був там постійним клієнтом, власне, як і більшість його колег і сусідів.

Продавчиня, яка й готувала фастфуд, на перший погляд, була такою собі звичайною жінкою з народу: недорогий, але охайний одяг; фарбоване набіло й заплетене в тугу косу волосся; очі, сповнені глобальної безнадії. Вона давно знала Піта й пам'ятала його дивні смаки. Тому починала готувати хотдог на «американський манер» одразу ж, як бачила, що юнак переходить дорогу до МАФу.

«Дивак, — думала вона часом. — Щоб хотдог — і без моркви з капустою... Та він один такий на всю Шулявку, якщо не на весь Київ...»

Одного по-миколаївськи затишного дня, коли більшість містян готувалися до Нового року, Піт побачив за прилавком, замість давньої знайомої, симпатичну дівчину. Вона була доволі схожою на свою колегу і, сьорбаючи розчинну каву, читала глянцеви́й журнал.

«Певно, донька», — подумав Піт і поклав гроші.

— Мені, будь ласка, хотдог. Але без капусти, моркви і всього іншого. Тільки булочку з сосискою та кетчупом.

— Як капусти не треба? — щиро здивувалася вона.

Спантеличена дівчина відірвалася від модного щомісячника, і їхні очі зустрілися.

— Будь ласка, лише булку з сосискою.

Взявши свій «американський хотдог», Піт буркнув «дякую» й пішов геть, та вже за кілька метрів зупинився й озирнувся. Їхні погляди знову перетнулися, й обом стало ніяково. І тоді хлопець зненацька почав крутити головою так, ніби вишукував когось у натовпі, а дівчина вдала, що шукає щось, щоб навести лад на кухні.

«Чому вона так на мене дивилася? — думав Піт увесь залишок дня. Кілька разів забігав до вбиральні й викаблучувався перед дзеркалом, удаючи з себе крутія. — А вона й нічогенька така».

«Цікаво він на мене дивився, — думала протягом вечора дівчина. — А потім ще й озирнувся! А він гарненький...»

Наступного дня Піт неочікувано швидко зголоднів. Підійшовши до МАФу, навмисно натяг на себе маску

безтурботності, ба навіть легкої зневаги, і потайки зиркав на незнайомку.

Та ситуація відучора не змінилася: юнак поклав гроші, узяв їжу й пішов геть. Дорогою до виходу так само озирнувся, і їхні очі знову зустрілися. Але цього разу обоє почервоніли, тож він відразу ж удав, наче копирсається в кишені, а вона пірнула під стіл за чимось «важливим».

«Ха! Та вона закохалася у мене!» — радів Піт решту дня.

Крутий у дзеркалі став ще задерикуватішим.

«Та він у мене закохався! Оце так! — думала дівчина. — Подружці розповім, вона просто впаде від заздрощів. Цікаво, а коли підійде знайомитися?»

А познайомився він з нею наступного дня, коли купував хотдог. Піт трохи соромився, та ліпшої причини не знайшов. Так дізнався, що її звати Оленка, а її пристрасть — статті про Голлівуд і зірок. Їхнє перше побачення сталося кілька днів потому, і Новий рік вони святкували вже разом: спочатку з його друзями, а після півночі — на Майдані з її. На Різдво він покликав її до себе в гості — перед цим кілька годин розкладав лахи по місцях і старанно відмивав квартиру.

«Вона нічогенька така, та й фігурка в неї ого-го, — думав собі Піт. — Але з нею нуднувато... Хоча вона в мене закохана — і це зручно».

Ви не повірите, але Оленчині думки рухалися так само:

«Ну, не зовсім те, чого хотілося б, а так доволі симпатичний... Усім друзям подобається, а Светка й узагалі би його з'їла... А ще він у мене закоханий — це прикольно. Хай краще він мене кохає, ніж я його!»

Перший секс у них стався тієї самої ночі проти Різдва. І Піт, й Оленка дурними не були, а тому в шалі демонстрували одне одному свої вміння, емоції й пристрасть. О, та ніч була чарівною!

По кількох місяцях дівчина дізналася, що вагітна. Далі було весілля, десь сотня родичів і друзів, подорож і народження дитини.

І знаєте, вимкніть свій скепсис, бо я хочу сказати, що живуть вони цілком собі окей. Спокійно, як і більшість. Улітку відпочивають у Європі та в деокупованому Криму, а взимку — у Карпатах і на Балі. У них у гаражі «форд» і «тойота», у вітальні велика плазма, а двокамерний холодильник завжди наповнений продуктами. Обоє ходять у терапію, старша донька — до школи, а молодша нещодавно пішла в садок. Днями їм спало на думку продати «тойоту», додати коштів і купити електрокар.

Бог його знає, як так...

Ідеальна стіна

Дмитро Безверхній

«П'ять франків... — на ходу порпався в кишенях. — Де ж моїх п'ять франків? Я ж обіцяв їй. Вона чекає!»

Крокував несміливо й тихо. Скрадно минав вигини вуличок, затиснутий між бажанням та сумнівами.

Падуя. У липні тут найспекотніше. Ніч спадає пізно, минає швидко. Мусив устигнути. Хоча б спробувати. Наважитись. Лишень торкнутися. Але ноги не слухалися, ніби остерігаючись кожного наступного кроку.

Площа трав обезлюдніла. За дня тут купчилися сотні торговців і тисячі голосистих гаманців — напхом набитих різною валютою чи з самим дріб'язком на дні. Від них зосталась тільки луна. Привиди запахів лоскотали носа. Його страх відбивався у воді фонтана блідим місяцем.

Лишилося недовго. Майже прийшов. Провулок вирував. Десятки рук, оголених стегон, пропітнілих убрень, спраглих поглядів, сухих язиків. У паркому повітрі розчинялися здушені стогони й важке пранцювате дихання.

Це тут.

Його друге коло пекла.

Хіть.

Брудні Клеопатри, огорнуті опіумним димом Париси, прекрасні Єлени — бери хоч трьох за раз. Упивайся досхочу. А як тисне каміння вузького провулка, то біжи ген до Падуанського саду — дерева сховують від і так сліпого сторожа.

Оминув Міноса, тутешнього наглядача. Той ніколи не чіпав, бо в кінці завжди мав копійчину з кожної задоволеної пики й пролитої краплі. Торгував свининою, але не тією, що йшла на продаж удень. «Удень таке не продаси, а для ночі згодиться, — приказував він, роздаючи охочим. — Вода як треба там».

Порив ніс його далі. Перед очима прокручувався спогад про першу зустріч. Мріяв про неї. Снив нею. Прагнув. Волів. Притискати до себе, до стіни. Втинатися — словом, порухом. Зривати рештки одягу, як пелюстки тонкостеблї квітки. «Любить. Не... Точно любить! Я знаю».

Свічка горить. Вона тане. Він спиває кожну краплину воску... Уламок світла від майже дотлілого гнота вихоплює її обвітрені губи. Крива усмішка й чітко мовлене: «Cinque servizi per cinque franchi!».

* * *

Прокинувся. Відчув мокрість. Скинув останню одіж.
«Ну то й нехай. Якраз буде вдосталь для пралки».

Поруч на ліжку лежав розгорнутий томик Джойса.

— То це Джакомо винен у недосипі, — заспано мовив чоловік, вертаючи книжку на полицю.

«П'ять франків — це, взагалі, багато чи мало? — думав він, застеляючи ліжку. — І чому саме франки, а не ліри? Особливість для заїжджих? Можливо, вона була французенкою й так звикла. Можливо, я просто не читаю між рядків. Куди мені до Джойса? Він крізь свої кротячі окуляри бачив світ краще од мене, читав більше книжок, писав більші книжки — незрозумілі, але точно важливі».

На ранкову рутину не більше двадцяти хвилин. Навчився робити все швидко. Завжди.

Мимоволі глянув на почату минулого вечора книжку.

«У нас, як подумати, багато схожого — химерні думки й пік власного темного середньовіччя. Я, тридцяти-семирічний, з купою хронічних захворювань та немовлених слів. Майже як Вітмен, але без листя, трави, предків і ґрунту. Усе моє — однокімнатна комірчина в центрі чорної діри з населенням, що взимку спадає нижче позначки в сім тисяч душ. П'ятий поверх, не кутова. А як подумати... Це ж може бути ласим шматочком. Треба буде додати в анкету, що маю нерухомість. Мати щось, окрім себе — перший крок до імперії».

* * *

Пів метра від ліжка — робоче місце: старий лакований стіл, ноутбук і просиджене офісне крісло.

«Час робити магію!»

Написав кілька рядків. Зберіг документ.

Неабияка втіха — творити щось з нічого, знати, що мить тому усе було лише у твоїй голові, а тепер оживає, спинається на ноги-літери й іде, біжить далі сюжетом, торує оповідь.

Крихітна кімната вщерть захаращена книгами й сто-сами списаного паперу. Лишень одна стіна, навпроти столу, вільна від полиць. Там прикріпленими, пришпи-леними доклеєними й пристебнутими, висіли сотні крихітних папірців, серветок, надірваних газетних шпальт — мозаїка тихого хаосу. Колекція. Усі еротичні сцени, що він їх коли-небудь знаходив у книжках. Бо-жевілля? Скрупульозність! Старанно вичитані, пере-писані й збережені, ніби на стіні пошани. Читацький досвід, зведений до оргазмів. Він мріяв написати ро-ман із найкращою сценою сексу. Аби подобалася всім і кожному. Хотів, щоб його слова пестили, приносили задоволення, змушували затримати подих, викликали легке тремтіння — лишали відчуття цілунку на шії.

«Ну-у-у, “перса” ще непогано, — часом експертував він. — Звучить. Але ж точно не “персики з ворсинками”, “нори”, “печери скарбів”, “піднята булава”, “опущений меч”. “Жезл”, “прутень”, “харизма”, “богатир”... бя-я-я. Чому прості речі не можна називати своїми іменами? Вони не потребують нічого складнішого, аніж те, чим уже є. Кому від того легше?

Одержимі

Роман Буданов

Усе сталося через серендипність. Це таке поняття, коли розв'язуєш одну проблему й випадково знаходиш вдале рішення іншої. Наприклад, Колумб шукав шлях до Індії, а відкрив Америку. Або той науковець, який винайшов антибіотики, бо так не любив мити лабораторний посуд, що той аж запліснявів.

Я теж не мала ніякого бізнес-плану.

На існування я заробляю в інший, *нормальний* спосіб, доступний для свіжої випускниці журфаку, — редакторкою стрічки новин на сайті розмовного радіо. З восьмої до шостої, з перервою на обід, я шукаю інфоприводи, щоб наваляти шість-вісім текстів за зміну. Якщо ви помітили, усі новини пишуться за одним шаблоном. Наведу простий приклад. Отже, спершу ефектний і лаконічний *заг*, бажано без розділових знаків:

Цього місяця Джул не має грошей на оренду квартири

Потім *лід*, де коротко пояснюється суть новини. Він теж виділяється жирним:

Як повідомляють джерела, Джул уже двічі просила хазяйку квартири про відтермінування, але до обумовленої дати вона навряд чи зможе погасити заборгованість.

Посилатися на джерела взагалі-то не круто, але пофіг. Далі текст самої новини:

На сьогодні сума заборгованості складає десять тисяч п'ятсот гривень. Затримка обумовлена тим, що ноутбук, необхідний Джул для роботи, остаточно вийшов з ладу, і вона змушена була придбати новий, тоді як її щомісячний дохід складає менш ніж п'ятнадцять тисяч гривень.

Далі — *бек* з гіперпосиланнями (краще на дієслова), аби дати читачеві контекст:

Джул переїхала до Києва чотири роки тому, вступивши на журфак, і пообіцяла батькам, що забезпечуватиме себе сама.

Ну, і насамкінець ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ:

**Наївне провінційне дівчисько засовує
собі в дупу червоний диплом**

Утім, це лише приклад. Цю новину в стрічку ми не поставимо, бо вона втратила актуальність близько двох місяців тому. Два місяці тому Колумб відчалив від берега. Той ледачий учений залишив у лабораторії брудний посуд. Моя знайома, Леся, попросила допомогти розкрутити бізнес.

Насправді це радше хобі, яке приносить сякі-такі дивіденди. Леся продає хендмейд-прикраси (до речі, доволі непогані), але *обсяг виробництва* занадто малий, аби називати це бізнесом.

Лесі потрібна модель для фотосесії в її біжутерії. Але справжній моделі треба платити гроші, а грошей у неї немає. А я, виходить, несправжня. До того ж ми, узагалі-то, *подруги* ще з першого курсу й таке інше. Зрештою вона мене уламує, і я фоткаюся в її прикрасах, наміряю перед камерою різні там сережки, кулончики й чокери. Ну, і кілька *анклетів*. Це такі браслети, що носять на щиколотці.

З анклетів усе й почалося.

Вважайте, що це *заг*.

Леся одразу ж викладає свіжу фотосесію на сторінці своєї хендмейд-крамниці. І невдовзі я помічаю одну досить дивну деталь. Під фотками з анклетами з'являються сотні вподобайок і коментарів. Але коментаторам — а це переважно чоловіки — пофігу

на прикраси. Вони в захваті від босої ніжки, на якій анкет красується.

Моєї ніжки.

Ба більше, мені в лічку сиплються *пропозиції*. Адже єдиний бонус, який я отримала від Лесі, — люб'язна позначка мене на фото. Отож мені надходять пропозиції відзняти ступні й продати фотки.

Читайте також: Що таке сексуальний фетишизм і як зрозуміти, чи він у вас є.

І от сиджу я така на кухні, трошки в ахуї від того, що несеться. Ковтаю гидотне червоне з пластикової склянки, коли мені телефонує хазяйка квартири. Я прострочила оренду, але ви ж читали новини — платити мені тупо нічим. Скидаю виклик, та це стерво набирає знову, а потім присилає повідомлення, ефектне й лаконічне: «Передзвони». І жодного тобі смайлика в кінці. І от уявляю, як хазяйка приходить з поліцією, щоб викинути мене із цієї смердючої хрущовки нахер, а потім зазираю в лічку, де з'явилася ще парочка пропозицій. Я одним махом допиваю червоне, закидаю ніжки на стіл і клацаю камерою телефона.

Передивляюся, що вийшло. А ніжки в мене й справді дуже милі. Доглянуті, гнучкі й пропорційні, не надто тендітні, тридцять восьмого розміру, але такі, знаєте, граційні й сильні, спортивні, можна сказати. Нігті трохи видовжені, правильної форми, з акуратно нанесеним рожевим лаком.

І взагалі.

Це все одно що продавати фотки рук. Або вух. Це ж не цицьки й не інші *органи*, кажу я собі та роблю кілька

фоток у ванній, кілька — лежачи на канапі, попутно прикидаючи, скільки можу отримати за кожну.

Чесно, не в курсі, чи пішли справи краще в моєї *подруги* Лесі, але я за вечір отримую на картку близько сотки баксів. Менше ніж потрібно просто *зараз* і набагато менше за суму, у яку я оцінювала таку послугу. Утім, поспілкувавшись з покупцями, з'ясовую, що справді добре вони готові платити за фотосети, тобто серії однотипних фотографій. А на додачу бажано записати кілька відосів.

У законний вихідний я купую невеличкий штатив під смартфон і пензлюю на Труханів острів. Мій перший *клієнт* бажає фотосет з брудними ступнями. Тож я обираю безлюдне місце, скидаю босоніжки на низькому ходу й не без задоволення прогуляюся сюди й туди гарячою від літнього сонця стежкою. Телефон пожадливо зирить на мої ступні трьома хтивими очницями камер і клацає задану таймером кількість знімків. Відтак я всідаюся перед штативом і демонструю брудні п'ятки з різних ракурсів.

Звісно, обличчям у кадрі не свічу. Але, повірте, нікого не цікавлять моє лице, руки або вуха. Клієнти жадають бачити лише ступні.

Для наступного фаната знімаю відео — йому подобається спостерігати, як дівчата роззуваються й повільно скидають шкарпеточки або панчохи. Почуваюся такою собі стриптизеркою на мінімалках. А відтак беруся до нестандартного замовлення. Для цього треба себе зв'язати, тобто не повністю, адже нікого я повністю не цікавлю. Лише ніжки. Для цього маю мотузку, що її знайшла на балконі своєї хрущовки.

Міцно зв'язую разом литки й позую перед камерою в різних позах, ворущу пальчиками, витягаю носочки й таке інше. А потому всідаюся за ноут і передивляюся, що в мене вийшло.

Результат заводить навіть мене саму. Без сумніву, я маю хист, необхідні дані й, головне, фантазію. А Леся ще казала, що я несправжня модель, ха-ха. Не знаю, чому колишній ніколи не звертав уваги на цей факт. Либонь, тому, що його більше цікавила власна персона. Перед відправкою трохи обробляю світлини й відео, і надвечір у мене в кишені, тобто на картці, рівно та сума, яку я заборгувала власниці квартири.

Ще ніколи в житті я не заробляла так швидко й просто. Ба навіть приємно.

Отже, борги я віддаю, але в мене майже нічого не залишається. А незле було б принаймні віддячити своїм ніжкам педикюром. Рішення напрошується само собою: треба масштабувати бізнес. Тож я реєструю новий акаунт в інсті (навіть не запитуйте, все одно не скажу свій нік), завантажую фотки й позначаю тегами #feet, #barefoot, #footfetish, #bare_soles і таке інше. Звісно, стежу, аби мене неможливо було ідентифікувати. Щоб нікому, нікому у світі навіть на думку не спало, що це я.

Читайте також: Батьки дізнаються, що їхня донька продає в інтернеті фото своїх ступень.

Бр-р-р. Навіть уявляти стрьомно. Присягаюся, якби таке, не дай Боже, сталося, я ніколи в житті не з'явилася б перед мамою з татом босоніж — і навіть у взутті, яке бодай трохи оголює ніжки.

А от щодо інших... Мені *хочеться*, щоб на мої ступні дивилися.

ЗМІСТ

Бог його знає, як так	5
Олександр Бабінський	
Ідеальна стіна	9
Дмитро Безверхній	
Одержимі	17
Роман Буданов	
Вони	45
Сергій Демчук	
Поллі та Том, або Одного разу на Новий рік	51
Владислав Івченко	
Без маски	109
Олег Краюхін	
Зустріч	125
Павло Матюша	
До фраса	133
Нік Орач	
Станція	149
Валентин Поспелов	